

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński (przewodniczący)

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **T. S.**

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu wykonania środka zabezpieczającego,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 października 2024 r.

zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2024 r., sygn. akt IV KO 46/24, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania w

sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt II AKa 96/05,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 26 listopada 2004 r., sygn. akt II Ko 311/01,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Paweł Kołodziejcki Zbigniew Kapiński Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem, działając na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku T. S. o wznowienie postępowania z

uwagi na jego oczywistą bezzasadność. Z motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że wskazywane przez wnioskodawczynię okoliczności nie wpisywały się w żadną z podstaw wznowieniowych.

Na powyższe orzeczenie wnioskodawczynie złożyła zażalenie zarzucając, że zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa, w dalszym ciągu powołując się na argumentację dotyczącą pozbawienia prawa do obrony oraz kontestując zasadność zasądzenia na jej rzecz świadczenia w określonej kwocie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie było oczywiście niezasadne. Prezentując powody nieuwzględnienia środka odwoławczego należało wyeksponować przede wszystkim to, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który dotyczy prawomocnych orzeczeń sądu w sytuacjach szczególnie rażących. Jako, że przedmiotem prowadzonego w tym trybie postępowania są orzeczenia, które korzystają z domniemania ich prawidłowości, ustawodawca zezwala na wyłom od zasady niepodważalności (stałości) prawomocnych judykatów tylko w ściśle zdefiniowanych przypadkach. Przedmiotem postępowania w trybie wznowienia jest kwestia istnienia podstaw, które skatalogowane zostały w art. 540, 540a, 540b k.p.k. Poza zakresem kognicji w postępowaniu wznowieniowym znajdują się natomiast wszelkie inne aspekty dotyczące merytorycznej zawartości prawomocnych orzeczeń. Zatem niedopuszczalne jest kontestowanie wyroków w zakresie respektowania przepisów prawa materialnego czy procesowego, o ile nie spełnia to warunku wskazania nowego faktu lub dowodu, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., lub nie jest następstwem stwierdzenia niezgodności owych przepisów z aktami prawnymi wyższej rangi (art. 540 § 2 k.p.k.), albo jest uzasadnione rozstrzygnięciem organu międzynarodowego (art. 540 § 3 k.p.k.). W takim też kierunku Sąd Najwyższy ocenił wniosek T. S. , nie znajdując w zaprezentowanej argumentacji okoliczności, które mogłyby choćby uprawdopodobnić wystąpienie którejkolwiek z powyższych przesłanek wznowieniowych. Nie należy do nich bowiem ani niezadowolenie ze sposobu reprezentowania wnioskodawczynie przez pełnomocnika z urzędu, ani też wyrażanie

własnych ocen wobec treści wydanych orzeczeń. Skoro prawidłowość prawomocnych wyroków w przyzmacie podstaw wznowieniowych nie budziła żadnych uzasadnionych zastrzeżeń, a motywy wniosku nie stwarzały pola do podejmowania dalszych czynności mających na celu nadanie temu pismu procesowemu dalszego biegu, konieczne okazało się wydanie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy wywiązując się z obowiązku dokonania kontroli wniosku T. S. o charakterze quasi - formalnym (art. 545 § 3 k.p.k.) trafnie zatem odmówił jego przyjęcia, z uwagi na oczywisty brak perspektywy nadania mu dalszego biegu. Wniosek ten nie mógł bowiem skutkować wznowieniem postępowania, gdyż w sposób widoczny nie zawierał podstaw, które należałoby poddać merytorycznej weryfikacji. Prezentując swoje stanowisko sąd I instancji mógł powołać się na argumentację wyłożoną w postanowieniu z dnia 8 lutego 2024 r., którego uchylenie nie nastąpiło wszak z przyczyn merytorycznych.

W świetle powyższego stwierdzić należało, że wynikający z art. 535 § 3 k.p.k. obowiązek przeprowadzenia kontroli osobistego wniosku T. S. o wznowienie postępowania pod kątem jego ewentualnej oczywistej bezzasadności został zrealizowany przez Sąd Najwyższy w sposób prawidłowy, i stąd też orzeczono jak w sentencji niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[ms]

Paweł Kołodziejski Zbigniew Kapiński Igor Zgoliński